

[Elbæk-Jessen.]

Der er her under Finanslovens første Behandling udtalt stor Interesse for Ernæringsproblemet. Tingets eneste Læge betegnede det som det Problem, der næst efter Arbejdsløshedspøblemet beskæftiger vor Tid mest, og pegede paa Nødvendigheden af mere Mælk i Børneernæringen og paa, at der burde uddeles Mælk i Skolerne. Jeg vil gerne udtrykke min Glæde over disse Udtalelser, der viser, at det ærede Medlem Hr. Jensen (Gørding) er baade en god Læge og en klog Mand; hans Raad bør i dette Tilfælde følges, og det bør ske snart. Der foreligger fra De forenede Stater Erfaring for, at en saadan Uddeling af Mælk til Børnene har vist gavnlige Virkninger, navnlig ved at Børnene faar gode Tænder. Tænk paa, hvor mange af os der gaar rundt med daarlige Tænder og anden Elendighed, som vi til Dels kunde have været fri for.

Det danske Mejeribrug har i de senere Aar sat stærkt ind for at fremstille Drikkemælk i Flasker. Der er ofret store Summer paa Mejerierne og i Staldene for at fremstille Mælken rent og hygiejnisk. For Ostens Vedkommende er vi naaet til at producere Ost, der staar paa Højde med Udlandets bedste. Vort lurmærkede Smør staar ved sin Ensartethed og fine Aroma et langt Stykke foran noget andet Lands, og denne fine Standard holdes og fremmes stadig ved energisk Arbejde af vore dygtige Mejerister, vore Konsulenter og videnskabelige Raadgivere. Mejeriforeningernes Fællesorganisation har nu i flere Aar gjort et Oplysnings- og Propagandaarbejde for at vise Husmødrene disse vore gode Mejeriprodukters Næringsværdi og Vitaminindhold. Husmødrenes Foreninger har hjulpet os, og vore yngre Ernæringssekspertter har gjort en fortjenstfuld Indsats. Jeg tillader mig at fremhæve Dr. Johanne Christiansens uforfærdede Kamp mod gamle Fordomme og Kapitalinteresser, men jeg takker dem alle.

Det er ikke alene som Mælkeproducent, som mangeaarig Mejeriformand og Medarbejder for at fremme vort Mejerivæsen, at jeg udtaler, at jeg er glad ved at se vore gode Mejeriprodukter, som der er lagt et mægtigt Arbejde i, komme til deres Ret, men jeg takker særlig ud fra et ernæringsmæssigt Synspunkt. Bedre Arv end Sundhed og Livsmod kan den næste Slægt ikke faa, men det maa vi heller ikke forholde den.

Naar der nu ude i Befolkningen er en vaagnende Forstaaelse for dette og der gøres et stort Arbejde paa dette Omraade, maa

Regering og Rigsdag ogsaa gøre deres Pligt. Det, som er begyndt af de to Ministre, maa fortsættes. Det kan ske ved, at alle de Institutioner, Staten har med at gøre, hvor der er Forplejning, i Hæren, paa Hospitaleterne o. s. v., indfører forøget Forbrug af Mælk og Mejeriprodukter, bruger Smør overalt i Stedet for Margarine, i hvert Fald til Bordbrug. Ogsaa for de Institutioner, som Staten giver Tilskud, bør dette gælde. Jeg tænker paa Kostskoler, Højskoler, Landbrugsskoler, Mejeriskoler m. m., hvor den opvoksende Ungdom kortere eller længere Tid faar Kost og Ophold.

Hvis disse Ungdomsskoler ikke selv har Forstaaelsen af, hvor vigtigt dette er, skal vi herfra vise Vejen ved at gøre Statstilskuddet afhængigt af, at der i hvert Fald til Bordbrug bruges Smør i Stedet for Margarine. For den unge Slægts Skyld er det naturligt og ligetil, at det bør være saadan, og tænk, hvilken Reklame det vilde være, om Staten her gik foran. Der ligger ogsaa et Ædruelighedsarbejde i det. Hvilken Oprensning vil det ikke være for de Tusinder af smaa og større Bedrifter, hvor der daglig slides med Malkning og Pasning af Kreaturerne; dette daglige Slid giver ringe eller ingen Løn, medens Konkurrenten — Margarinen — er begyndt i den Grad, at startes der, selv i en mindre By, en Margarinefabrik, er Fabrikanten i Løbet af faa Aar blandt Byens rigeste Mænd og største Skatteydere. Kunde Regering og Rigsdag bestemme sig til at gøre noget her, vilde det være til Gavn og Glæde for den flittigste og nøjsomste Del af de danske Landbrugere, de, der arbejder med at malke, og samtidig være en uvurderlig Tjeneste at gøre den opvoksende Slægt.

Sammen med Mejeribrugget maa behandles de Bestræbelser, der ud over Landet er i Gang for at udrydde Tuberkulosen hos vore Husdyr. Kødloven har her været et virksomt Hjælpemiddel. De forhøjede Destruktionspriser har sat Gang i Udrensningen af stærkt smittede Besætninger, men den svingende Destruktionspris — fra 80 Øre op til 90 Øre og saa ned til 70 Øre — virker uretfærdigt. Jeg vil bede den højtærede Landbrugsminister paatale dette.

I store Dele af vort Land har Kornavlens i Aar været meget lille. Der er af forskellige ærede Medlemmer peget paa de Vanskeligheder, mange Landbrugere i den Anledning staar over for. Der er Steder, hvor der ikke er avlet nok til at dække Høstpantebrevene. Hvis man har Begreb om, hvad en saadan Situation betyder, saa vil man ogsaa være blevet klar over, at